

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko,
sè sedežem na Jesenicah, (Gorenjsko).

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.
Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.

Obseg: Ali je čebelorejecem društvo potrebno? — Matica. — Cepičev vpliv na podlago. — Začasno ali prvo kalenje semen sadnega drevja. — Vprašanja in odgovori. — Naši dopisi.

Ali je čebelorejecem društvo potrebno?

Čebelorejcu je potreba silno veliko vednosti. Da si pa posamezen človek po svojih skušnjah toliko vednosti pridobi, se navadno tudi že postara in umrje, on in tudi njegova vednost z njim. Na ta način ni pričakovati napredka. Kolikor si pa posamezen človek v preteku 50 let o čebeloreji vednosti pridobiti zamore, ravno toliko si je 50 čebelorejcev z združeno močjo v enem letu pridobi in ti zamorejo taisto v ostalih 49. letih že koristno vporabiti. Vrh tega pa vednost v društvu napreduje in tudi drugim koristi. Razvidno je iz tega, da je nam čebelorejecem združenih moči silno potreba.

Da nam bo društvo prav veliko koristilo, potreba je, da si vsak društvenik prizadeva po lastnih poskušnjah o čebeloreji pridobiti si kako novo iznajdbo in to v društvenem listu hitro naznaniti. Le na ta način nam bo vsaka nova iznajdba obilokrat povrnjen sad donasala.

So pa taki društveniki, ki svoje še skrivne pa dobre iznajdbe rajši le za-sé ohranijo in jih drugim po nobeni ceni ne privoščijo. Če pa mi hočemo o čebeloreji napredovati, moramo pa tudi čebele posnemati in ravno v taki ljubezni skupaj živeti, skupno delovati, skupno eden drugemu pomagati, kakor pri čebelah najdemo. V panju vidimo, kako čebelice složno žive in z nar večji potrpežljivostjo, z neumnorno delavnostjo in z neomahljivim trudom svoja opravila zvršujejo. Tudi pri čebelarskem društvu naj se tako dela in imeli bomo vsi korist od tega. — Uredništvo naj bode — matica. Ono naj svoje društvenike skupaj zbira in vabi, podeljuje naj jim dobre svete in skrbi za napredek. Dopisovalci — društveniki — naj bodo — čebele, — ti naj pridno svoje novosti v društvenem listu naznanijo. Nikar naj ne bodo stiskači, temveč naj radovoljno svoje posebne vednosti drugim povedo. Tudi naj ne bodo lenuhi in omahljivei, da bi izgovore delali: „Meni se ne poljubi pisati“, ali „Jaz ne znam pravilno pisati“. Tak naj bo vsak prepričan,

da bo slavno uredništvo vsak spisek radovoljno in z veseljem sprejelo in kolikor bo napačnega, popravilo*). Uredništvo dobro vé, da mi kmetiški čebelarji nismo posebno učeni. Odkod pa so že naznanjeni dopisi? Ali so jih morebiti učenjaki pisali? Ne, vsaj z večine ne! Od priprostih kmetskih rok so pisani. Dopisovalci na noge in pero v roko in kmalo bomo imeli napredek!

Kam pa bomo tiste čebelarje prišteli, ki svoje posebne čebelarske vednosti stiskajo in jih nočejo drugim povedati ter jih le za sé ohranijo? Tisti bodo pa — troti, — ker so jim v resnici podobni, vsaj tudi oni le za se skrbé in se za društveno blagostanje nič ne zmenijo. — Ko bode vse tako urejeno, potem bo še le pravo popolno in koristno čebelno društvo.

Čebelar na Koroškem.

— x —

Matica

je duša čebelne družine, treba jo je bolj natanko poznati. V ta namen vsadli bomo prviča v razdelilni panj in mu dali dva nova prav majhna saticja s čebelnimi celicami. Drugi dan, nekoliko pred solničnim zahodom pregledali bomo novi panj, če bo že kaj jajčic imel. Ako se prepričamo, da ima čebelno zalego že nastavljeno, odvzeli mu bomo matico. Zdajci bomo lahko opazovali, kakošno znamenje o brezmatičnosti bodo dale. Kakor hitro so se čebele prepričale, da nimajo matice, sklenile bodo drugo kraljico si izrediti. Kedar imajo v takem slučaju še sama jajčeca in blizo satovega roba, zidajo matičnjake (matične celice) na rob sata in jajčeca noter prenesó. Pri tem lahko opazimo, se do gotovega prepričamo, da matica sama ne polaga jajčec v matične piskrice, temveč da jih čebele iz družih čebelnih celic v te preneso. Kedar pa čebele že izvaljenega črvička za matico odberejo, takrat pa celico s črvičkom v matičnjak predelajo.

No, kaj pa bodo čebele sedaj počele, ko imajo že matičnjak s plodom? Prav kisto se bodo držale in klaverno ter leno po panju lazile. Kakor hitro pa bodo prvi matičnjak pokrile, oživele bodo, ter zopet vesele in pridne postale. Če bo paša dobra, videli bomo kako bodo čebele hitro delale satovje za trotovo zalego in kako bodo kar same v taisto stavile trotov plod. S tem se bomo prepričali, da je vsaka sita čebela zmožna trotov plod polagati, le lačne so izvzete. Kolikor je trotovega ploda v trotovem satovji, vsega tega so prav gotovo čebele same nanese.**)

Kedar je pa roj majhen in boječ in še posebno, če je imel že več trotov pri sebi, in če bo paša bolj slaba ali pa deževno vreme, takrat pa ni gotovo da bi čebele trotovo zalego nesle; tudi matico bodo pri takem neugodnem vremenu bolj zanikrno in bolj nemarno izrejale.

Različne so matice po njih barvi, velikosti in podobi; tako dobimo rumene, črne, velike, majhne, ter nekatere bolj čebelam in druge zopet bolj trotom podobne. Te različnosti bomo pa že na matičnjakih nekoliko spoznali.

Če je paša dobra in čebele skrbne, takrat bo matičnjak od zunaj precej jamčast in s 7 dni starim plodom že popolnoma dolg, toda brez pokrova. V njem bo prav veliko matične hrane. Čez 16 dni po položitvi tega jajčeca prilezla bo iz njega precej velika in lepa matica.

*) Res je tako!

**) Kdo drugi bo pa zalegel trotov plod, če panj še matice nima? Vsaj matica ni drugo, nego s boljo krmo pitana čebela.

Ured.

Ured.

Kedar je pa pri izreji matice slaba paša, vreme deževno in čebele lene, takrat je matičnjak zunaj bolj gladek, s 7 dni starim plodom še bolj kratek. Notri je videti le malo matične hrane. Iz takega matičnjaka izvalila se bo le bolj majhna, da v časih celo čebeli enaka matica.

Ravno tako se zgodi, kedar čebele že prestar plod za matico izvolijo. Tak matičnjak se dobi na strani satovja. Kolikor starejšega črvička si čebele za matico odboró, toliko slabejša je matica.

Kedar je matičnjak na trotovem satu, takrat čebele navadno le trotovo jajce v njega prenesó, iz katerega se le trot izredi. Tega imajo potem za matico, ker druge nimajo.

Da so pa v katerem panju bolj črne matice, to je pa večji del na plemeni ležeče.

Ravno tako se matice tudi po rodovitnosti razločijo. Neoplemenjena matica je razun trotovke popolnoma nerodovitna. Ona ne more čebeline zalege staviti, ker ni sposobna za to. Od trota oplemenjenja dobi to sposobnost in po pretečenih 63. urah začne čebelin plod nesti. Seme, kolikor ga pri oplemenjenji od trota sprejme, zadostuje jej vse njeno življenje. Matična rodovitnost se zmanjša po bolezni, lakoti, trpljenji, slabosti in starosti. Mlade matice od pridnih starejših panjov in pri dobri paši izrejene, so narbolj zanesljive.

Matica pa ne more po svoji volji več ali manj zalege nanesti, ampak ravno toliko, kolikor se je v njej zaredi. Če ima premalo praznega satovja ali če sploh ni dovolj satovja, leže po dve ali več jajčec v eno celico. Čebele potem nepotrebna jajčeca iz piskricev pomečejo. Tudi po dokončani jesenski paši matice še vedno zalego stavijo, a čebele le vedoč, da ne morejo nikjer več dobivati živeža za mladiče, pomečejo jih še kot jajčeca ali že izvaljene črvičke iz celic.

Čebele z bolj starimi in manj rodovitnimi maticami veliko več trotov odrede, kakor sploh. To je pa znamenje, da čebele žele matico premeniti.

Precéj po nemarnosti izrejena matica, katera ima le čebelno zmožnost pa matični nagón — „trotovka“ imenovana, — ne gre plemenit (prašit), in kakor hitro je 8 dni stara začne trotov plod v čebelno satovje polagati. Čebele, ki imajo tako matico, začnejo same trotov plod v trotovo satovje polagati, zidajo matičnjake na spodnjem delu satovja in trotovo zalego notri redé. V začetku je trotova zalega v čebelnem satovji, a pozneje pa tudi v trotovih in matičnih celicah.

Kedar pa imajo čebele trota za matico, tedaj imajo trotov plod v trotovih in matičnih celicah; kedar so pa čebele popolnoma brez matice in brez vse zalege, takrat tudi trotovih jajčec ne nesejo. Ako pa damo takemu panju sat z jajčeci, akoravno le s trotovimi, kmalo bodo začele matičnjake zidati in trotov plod notri rediti. Zdajci bodo tudi trotovega plodu več nalegle in sicer v trotovo satovje. Iz tega se bomo prepričali, da čebele samo takrat trotov plod naneso, kedar hočejo mladih matic si izrediti. Da pa čebele ne vedó trotovih jajčec od čebelnih razločiti, temu se ni čuditi, saj so obojna popolnoma enaka in obojne po $1\frac{3}{4}$ mm dolga.

Kolikor je trotovega plodu v trotovem satovji, tega vsega čebele same nanesó; kolikor ga je v matičnih piskricih, tega so čebele not prenesle, in kolikor ga je v čebelnem satovji, tega je trotovka nanesla.

Prav redkokedaj se pa tudi pripeti, da nekatera prav rodovitna matica, gredé pri prvem polaganji zalege tudi nekatera napačna jajčeca v čebelno satovje naneso,

iz katerih se trotom podobne živalice izležejo, toda razločijo se od unih dveh vrst trotov prav lahko na prvi pogled. Imajo večje oči, nekatere bolj trotom, druge zopet bolj čebeli enake. Prikažejo se meseca marca ali aprila. Njih število je neznančno 5 do 10 vsega skup, pa še to kmalo vse pogine. Ta prikazen se le redkokedaj prikaže, včasih je po več let ni zapaziti. *Čebelar na Koroškem.*

— * —

Cepičev vpliv na podlago.

Razne prikazni prehajajočega se soka kažejo nam pogoje, pod katerimi zamore cepič na njegovo podlago (divjak) vplivati. Tukaj hočemo narvažnejše in narboljše slučaje nekoliko pregledati.

1. Če spada cepič v tako vrsto ali pleme, ki močnejše raste, nego podlaga, tako isti podlagino rast precej povekša. Kot zgled v to naj bo jerebikovec, če ga na navadni črn trn cepimo. Jerebikovec enak črnemu trnu se veliko hitreje razvija in raste, kakor trn, zato pa tudi cepljen na trn trnove podlage rast pospešuje.

To je tudi slučaj skoro pri vseh evropskih vinskih trtah, če se cepijo na amerikske, ki le počasi rastejo.

2. Če je cepič takega plemena, ki slabejše raste, nego podlaga, tako isti podlagino rast zadržuje. Vse nežne vrste naših sadnih in oljnatih dreves potrebujejo sploh take podlage, ki močnejše raste, da one potem rast bolj zmerno delajo in zmanjšujejo. To se opazi pri pritlični breskvi orleanski, če se cepi na navadno breskev ali na mandelnovo drevo. Tako se obnašajo evropske trte, če se cepijo na take amerikske, ki hitreje rastejo.

3. Če se pa dvakrat cepi, je rast podlage in prvega cepljenja odvisna od drugega cepljenja, ker je prvo cepljenje nekaka podlaga družemu. Nekatere bolj žlahtne vrste hrušek prav nič ali pa zelo zanikerno poganjajo, če se cepijo naravnost na kutno. Da se pa tej sitnosti izogne, cepi se na kutno narpopred prav divno rastoča hruška in na to potem še le namenjena žlahtna vrsta. Tako ravnanje imenuje se dvojnato cepljenje, pri katerem se žlahtna hruška, ne oziraje se na dvakratno cepljenje, ki pretakanje soka močno pospešuje, veliko bolj hitro in močnejše razvija, kakor če bi bila naravnost na kutno cepljena.

V takem slučaju pospešuje prvi cepič kutino rast, a zgornji cepič, ki le bolj počas žene, pa predivno ali prehudo rast zadržuje in zmanjšuje.

4. V več primerljajih se zgodi, da cepič na podlago tolikanj vpliva, da ista pomladi precej popred ali pa tudi pozneje požene, kot je sploh pri nepožlahtnjenih podlagah slučaj. Kutno, črni trn in sploh vsa drevesa, ki v jeseni listje zgube in čez zimo le gola ostanejo, spé v tem času. One vrste pa, ki tudi po zimi listje obdrže, bude in žive tudi po zimi. Ako tako vrsto cepimo na ono, ki je po zimi brez listja, videli bomo, da bode tudi ono drevesce (grm) v mrzli zimi ostalo zeleno in živelo, kot bilo bi skoz in skoz le vedno zeleneče vrste. Iz tega lahko sklepamo, da se mora sok v takej rastlini tudi po zimi pretakati po onih potih, po katerih se je po leti pretakal, da

zamore po peresilih izpuhteli sok nadomestiti. Tudi korenine takega grma, ki sam na sebi po zimi počiva, morajo v mrzlej zimi svoja dela opravljati, ako se na isti grm cepi vedno zeleneča rastlina.

Prigodi se celo, da je to zimsko delovanje tujih korenin še precej večje, če isti vedno zeleneči grm tudi po zimi cvete, kakor japonska nešplja.

Nasprotno se pa dobi, da nekatera pozna plemena cepljena na zgodnje pleme, oživljenje ali poganjanje zakasne za več časa, da, celo za jeden mesec.

Pri naopačnem požlahtnenji, če n. pr. našo navadno črešnjo, ki v jeseni listje zgubi, cepimo na vedno zelenečo (Laurier-Amande), ostanejo korenine po zimi mirne, nič ne delujejo, ker nimajo nič perja rediti. Tako se godi pri vseh enakih cepljenjih.

One evropejske trte, ki pomladi pozno začnejo gnati, potrebujejo amerikske podlage, če ta prav zgodaj požene, da se oživljenje na poznejši čas zakasni. Nasprotno pa take evropejske trte, ki spomladi zgodaj poženejo, cepljene na pozne amerikske trte, te prisilijo, da morajo pred oživetji, kakor pa bi same na sebi pognale.

Iz tega se razvidi, da se korenine podlag (divjakov) prav natančno ravnajo po želji cepičevej, ter da temu takrat sok pošiljajo, kedar ga potrebuje, da ob svojem času začne gnati.

(Konec prihodnjič.)

—*—

Začasno ali prvo kalenje semen sadnega drevja.

Pogosto se slišijo tožbe in večkrat tudi opravičene, da semena sadnega drevja slabo ali pa nič ne kalé. Stara semena slabo rastejo, pa tudi marsikatera sveža ali frišna (od zadnje jeseni) se nič bolje ne sponesejo; posebno je potrebno svariti pred semeni, ki se dobivajo iz onih sadnih ostankov, iz katerih se je ocet ali kis napravljaj. V mnogih slučajih so pa naročniki sami krivi, da jim doposlano semenje ne kali, kajti oni, namesto da bi seme precej v jeseni sejali, ali pa, če zaradi kakih vzrokov rajše to delo spomladi opravijo, taisto djali v rahlo prst ali pesek do časa, ko ga bode treba posejati, denejo na suh kraj in tako suho seme spomladi brez kakega pripravljanja v vrt vsejejo. Jabolčni in hruševi pečki, kakor tudi koščice koščicastega sadja prav počasi kalé, zategadelj moramo to seme na spomladno setev pripravljati. To pripravljanje pa ni družega nego začasno ali prvo kalenje. Za tako začasno kalenje vzamemo cvetlično posodo, bodisi pisker ali mali zabojček. Ako se vzame pisker, naj se mu na dnu napravi luknja, katera naj se pa s črepino zakrije. Zdaj se na dno posode natrese prsti za kaka 2 prsta na debelo, na to se nadevajo pečki ali koščice in lahko tako gosto, da se dotikajo. Na to se nadeva zopet prsti in potem zopet seme, tako naj se shrani seme v 4 vrstah, več ne. Ta posoda se čez zimo postavi v hladno shrambo, ali pa se v zemljo zagrebe. Kakor hitro se spomladi pokažejo káline koreninice naj se seme nemudoma v gredo poseje in sicer s prstjo vred. Če je kalenje še zakasnjeno, naj se pospeši s polivanjem mlačne vode. Orehi, kostanj, lešniki, mandelni, breskvine in marelične koščice naj se nadevajo v posodo komad za komadom in sicer z ostrim koncem navzdol. Ko se koreninice prikažejo, se seme vsadi na stalno mesto v gredo in pri tem sajenji naj se koreninice nekoliko odščipnejo, kar je nekoliko presajanju podobno. Mandelni kalé že v 4 do 6 tednih, tedaj naj se pozneje vložijo v posodo s prstjo, ker prezgodnje kalenje bi bilo le na škodo; ker bi se ne moglo tako zgodaj v vrt vsaditi.

—*—

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje št. 11. Moj sadni vrt je pod kantonsko cesto. Cestni odbor je sklenil in naredil prekop ali kanal, da bi ob času deževja tekla voda izpod bližnjega hriba in iz sosedovega gnojišča na moj vrt. V pozimskem času pustim da teče po vrtu, a po letu jo obračam, da teče v bližnjo vodo. Marsikateremu se to moje ravnanje čudno in smešno zdi. Jaz sodim, da voda sadnemu drevju več škoduje, nego koristi. Kaj neki uredništvo od tega misli? (*Št. P. v D. gr. pri V.*)

Vprašanje št. 12. V jeseni djal sem bolj lahke čebele v prezimovanje, ker upal sem, da bodo vendar le lahko preživele. Nisem pa mislil, da bode tako dolga in ostra zima. Ko sem jih pa letos prišel pregledovat in čedit, našel sem 3 panjove, ki so bili v jeseni nar lažji, mrtve, a dva sta tudi vsled lakote že pojemala. Dal sem jima hitro tekočega medu, a ni mi bilo moč obeh rešiti. Tisti ki je bil že bolj omagal, je revno poginil. Kmalo bil bi jokal pri njem. Druzega sem sicer rešil, pa silno težko. Čebele niso hotele medu jesti. Prosim tedaj, naj mi slavno uredništvo razloži, kako je v takem slučaju narbolje pomagati, in zakaj čebele umrlega panju niso hotele medu jesti? (*I. J. n. P. Notr.*)

Odgovor na 11. vprašanje. Tudi mi se pridružimo onim, katerim se Vaše ravnanje smešno dozdeva. Mi Vam še celo rečemo, da je Vaše počenjanje naravnost napačno. Voda je drevju zelo potrebna, posebno če je še peščena prst, in je le bolj plitva. V takej zemlji se voda hitro zgubi v tla in če dalje časa ni dežja in se drevesom ne priliva, prav zanikerno rasto in zaostanejo. Če pa dotična voda le ob času deževja prihaja in se istej še gnojnica sosedovega dvorišča pridružuje, kaj pa hočete še boljšega. Če dežuje, je na Vašem vrtu tudi mokro, in ob tem času voda ne bode nikakoršne škode naredila, ampak le korist. Drugače bi bilo, ko bi bila ista voda hladen studenec, in bi tik Vašega vrta izviral. Ta bi pač v vročem poletju s svojim hladom sègretim koreninam nekoliko škodoval, a ob času suše bi ga drevje vse eno pogrešalo. Po našem nasvetu le obračajte vodo na vrt, ker to Vam bo gotovo več koristi donášalo, kakor pa škodovalo.

Odgovor na 12. vprašanje. Če čebele od gladu ali lakote pojemajo, takrat ne jedo medu, posebno če so že zelo opešale. Preslabe so za to. V takem slučaju je narbolje, če se vzame čedna posoda, se noter dene nekoliko medu, prilije se mlačne vode, in vse se dobro premeša, da se med ves v vodi razpusti. S to medeno vodo naj se hirajoče čebele pokrope in na toplo, bodi-si na solnce ali v toplo izbo postavijo. Kmalu se bodo začele snažiti in se tako rekoč lizati. Opomogle si bodo in kmalu bodo toliko močne in čvrste, da bodo tekoč med zavživale. — Čudno se nam vendar zdi, da nekateri čebelarji, ako v jeseni nimajo medu, rajše slabe čebele za pleme puste, da jim tako v dolgej zimi vsled gladu poginejo, nego da bi v jeseni dali slabim panjovom nekoliko raztopljenega sladkorja. Prepričani bodite, da tudi sam sladkor čebele črez zimo preživi, se ve, da se mora sladkor v jeseni še za časa pokladati, da ga morejo čebele v satovje znositi.

Naši dopisi.

Iz vrhniške okolice. Pri nas se čebelarji pritožijo, da so jim čebele v prav obilnem številu pomrle; nekaterim manj, a drugim pa prav veliko panjov. Občutljivo

poškodovani bodo težko pričakali, da si poprejšnje število prirede. Eni trdijo, da je bila preostra zima; drugi pa pravijo, da so imele premalo živeža. Pretečeno leto je bilo veliko rojev, ajda pa malo medena, zatoraj si pozni izrojenci in roji niso mogli dovolj zaloge za zimo nabrati. Pri nas se je pregovor: „Dosti rojičev, dosti mrličev“, popolnoma uresničil.

Jaz sem dal v prezimovanje 8 panjov v kake pol ure proti hribu v zavêtji stoječ čebelnjak, ki ni moja lastnina, temveč nekega družega čebelarja. Postavila sva oba čebele v isti čebelnjak, a jaz sem bil nejevoljen, ker uni ni hotel, da bi čebele spredaj zaprla in zadaj zadelala. To ni bilo nikakor po mojih mislih, a vse jedno sem se vdal njemu na voljo in čebele nezadelaide pustil. Prepričal sem se pa, da se čebele za mraz ne zmenijo posebno, da so le dobri panjovi.

Dné 2. sušca jih je solnce nekoliko ogrelo, grem jih ogledovat. Odvzel sem sprednje zatikljeje, s katerimi sem imel zatakunjene. Dobro so se jele usipati iz panjov, hitele so se očistiti mnoge nesnage, katera se je v dolgem zimskem času v njenem životu nabrala. Vsi panjovi so pokazali življenje, le trije so mirni ostali in se ne ganili. Urno stopim v ulnjak, potegnem dva panjova, bila sta že v jeseni nar bolj revna in brž spoznam, da sta ta dva le zbog pomanjkanja živeža umrla. Grem še po tretjega, odtrgam dno in vidim obnemogle čebelice, ki niso že nobenega glasu imele, le nekoliko so se še gibale. Medu so imele še dovolj. Vzrok temu oslabiljeni je bilo nekaj podrtih satov z medom napolnjenih, a vsled podrtja čebele niso mogle do medu. Vzamem trščico in začnem omedlele in oslabele čebelice z medom mazati. Jako me razveseli, ko ugledam med uborno družbo iskreno matico, ki je urno švigala sem ter tja, ravno kakor bi za svoje onemoglo ljudstvo iskala pomoči. Ko sem satovje dovolj pomazal, postavil sem panj proti solncu in čebelice so začele počasi med lizat. Potem zabijem panj in ga na prejšnje mesto postavim. Drugi dan je že lepo prašil. Ko pa je sneg skopnel, nosil je pridno hlačice domov v panj.

Čebele sedaj prav dobro leté. Dobri panjovi imajo že dosti mladice. Ako nam dobitljivi Bog da lepo in toplo vreme, nadjamo se prav zgodnih rojev. Z Bogom!

Štefan Petkoviček.

Izza Mžaklje. Ni mi po volji, ko berem po časnikih, kako ugodno vreme imajo čebelarji po Dolenjskem in Notranjskem, a mi Gorenjeji se ne moremo snega znebiti. Pomlad je sicer že nastopila, a toploto je pozabila sè seboj vzeti. Mraz in nič družega, ko mraz. Čebele ne morejo nikamor, zaradi tega so tudi z zalego daleč zaostale. Minulo leto so že v februarju brále, letos pa še april noče nič o tem slišati. Kaj bo, če se rogati april ne spokori in spreoberne. Roji se bodo zakasnili, da bo groza in čebelarji bodemo tepeni po žepu. Jaz sem imel čez zimo 17 plemenjakov, vsi so zimo srečno prestali. Imajo li vsi še matice, o tem se še nisem prepričal, ker nisem mogel še vseh osnažiti in pregledati. Pa je že tako; včasih je za to ugodno vreme, toda jaz nimam časa, drugokrat pa imam jaz čas, a vreme nagaja. Kolikor sem se pri letanji prepričal, mislim, da ni nobeden brez matice. Ljudstva so pa sploh vsi panjovi veliko zgubili. Ako bo vreme v prihodnje bolj ugodno, upam, da se vse do sedaj zakasujeno popravi, in čebelarji lovili bodemo roje, da bo veselje. Jaz sem že veliko panjov pripravil, bojim se, da bi preveč praznih ne ostalo, ker račun brez gostilničarja rad spodleti.

Pri nas tudi drugim čebelarjem ni veliko panjov izmrlo. Izjemo, toda izdatno

izjemo dela pri tem neki čebelar, ki je pretečeno zimo dovolj škode imel. Že sploh nima premoženja in se živi le z narejanjem grabelj in škafov, zdaj ga je pa še zima tako občutljivo oplazila. Kaj se mu je zgodilo, hočem povedati.

Pretečeno leto dobil je od svojih panjov, katerih je imel, mislim kakih 10—12, precej rojev. Nekaj rojev je že vlani prodal, in za zimo si jih je odbral 42. Na jesensko pašo peljal jih je v Bled. Tam je pa toča vse pobila in pripeljal je skoro suhe domov. Dal jim je nekaj strdi in vseh 42 spravil za zimo v čebelnjak. Tu jih dobro ogrne in zadela, upajoč, da spomladi vse živo in zdravo dobi. On je obračal sicer dobro, a zima mu je obrnila prav na slabo. Ta čebelar bi pač lahko pel:

„Nesrečna zima mrazi me
In dolgo proč ne spravi se. Obe!“

Za hladno jesenijo nastopila je dolga in silna zima z neznano veliko množino snega. Nesrečni čebelar je imel sicer dobro narejen čebelnjak, a snegova teža je bila še močnejša. Prekuenil se je ves čebelnjak s čebelami vred, in zakopano je bilo vse v mrzlem grobu. Nesrečnej prihiti, dela na vse kriplje, da še reši, kar je bilo za rešiti. Odkoplje snežene panjove, jih prenese v svojo bližnjo kočo, kjer stanuje in se podviza, da si kmalo nov čebelnjak postavi. V tega znosi zopet čebele, a ne več 42 panjov, temveč le 35. Sedem jih je poginilo vsled mraza. V novem čebelnjaku svoje čebele zopet dobro postavi, odene in da bi mu jih zopet ne prekuenilo, nadeva na nje veliko kamenja.

Ako se nesreča nad človeka spravi, nadleguje ga do skrajne mere. Tudi ta ubogi čebelar ni imel miru pred nesrečo. Ni bilo še dovolj, da se mu je stari čebelnjak podrl ter da mu je 7 panjov umrlo, še ga čaka nova nesreča.

Sredi zime nastane nekoč silen vihar. Veter buči, kot bi daleč tam kje grmelo. In ta že sploh nadležni veter spravi se nad novi čebelarjev ulnjak. Ne odjenja mu popred, dokler mu vsega ne odmakne. Čebel zaradi velike teže ni mogel premakniti. Pretresanje v tako hudem mrazu ugonobilo je revežu zopet več panjov. Ko jih pregleda, najde še 21 živih. Slabo pomladno vreme in — pomanjkanje živeža spravilo mu je zopet dva na uni svet, (če ga čebele kaj imajo). Pred dvema dnevooma sva bila skup, in ko ga povprašam, koliko panjov ima še, mi žalostno odgovori: „19 jih je bilo zadnjic še živih, in nocej grem domov, da jih jutri še enkrat pregledam; bo gotovo zopet nekaj mrličev.“ Je li katerega dobil, ne vem, ker še nisva bila nič skupaj. Dragi bralec, to je hud udarec, v jeseni ineti 42 plemenjakov in spomladi pa še polovice ne več, vrhu tega pa še dva čebelnjaka podrta.

Pri tem čebelarji se človek lahko uči čebelarjeve potrpežljivosti v nesreči. On še zmirom z veseljem pripoveduje, kako njegove ostale čebele leté; marsikdo bi bil že davno vse popustil.

Pozdrav vsem čebelarjem!

—lj—